

Arrest

nr. 153 952 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. Op 1 februari 2006 vroeg u voor het eerst in België asiel aan. In het kader van deze eerste asielaanvraag verklaarde u dat u dankzij enige fraude – u gebruikte de valse naam R. M. (...) – sinds de zesde maand van 1383 (Perzische jaartelling, komt overeen met augustus 2004 volgens de Gregoriaanse kalender) bij een overheidsbedrijf aan de slag kon. In uw bedrijf ontstonden er bij de Arabische werknemers vanaf de twaalfde maand van 1383 (februari/maart 2005) spanningen ten gevolge van een brief van een hoge regeringsfunctionaris die de verspreiding van de Arabieren over

heel Iran aanbeval. Uw Arabische collega's begonnen naar aanleiding hiervan op initiatief van een zekere H. (...) een proteststaking, waaraan u weigerde deel te nemen. Toen uw dienst door de betogingen na 25/1/1384 (14 april 2005) onderbemand raakte, werd u door de directie uitgenodigd om uitleg te geven over de situatie binnen uw dienst. Tijdens dit gesprek was ook een Arabische dienstchef aanwezig. U kreeg te horen dat de stakers vervangen en/of ontslagen zouden worden. Sindsdien kende u verschillende problemen: in een collectieve taxi werd u door onbekende medepassagiers geslagen, in het huis van de echte R. M. (...) werd brand gesticht en u werd ontvoerd door wraakzuchtige Arabieren die zich als politieagenten van de Nirouye Entezami voordeden maar u slaagde erin te ontsnappen. Na dit laatste incident diende u klacht in bij Pasgah 12 (regulier politiekantoor) waar een zekere Z. (...), een Arabier, chef was. Hij was echter verontwaardigd dat u uw problemen met de Arabische gemeenschap in verband bracht. Sindsdien hielden uw problemen aan en enige tijd na uw klacht werd u op uw moto beschoten waardoor u de controle over het stuur verloor en naar het ziekenhuis diende overgebracht te worden. Ondertussen werd naar u gezocht door de Revolutionaire Rechtbank. Personen van deze rechtbank hadden zich bij uw ouders aangeboden om u op te roepen voor een proces. Een vriend van uw vader kreeg inzage in het dossier. U werd – naar aanleiding van een schrijven van de politiechef Z. (...) – officieel beschuldigd van samenwerking met de Arabieren en het relschoppen tijdens een betoging in de zesde maand van 1384 (september 2005). Op 10/8/1384 (1 november 2005) werd u ontslagen door het overheidsbedrijf waar u werkte. U besloot Iran te ontvluchten en vluchtte naar Turkije waar u twee maanden ondergedoken verbleef. Tijdens deze periode werden een tweetal huiszoekingen verricht. Inzake deze asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 5 september 2006 een weigeringsbeslissing, onder meer omdat er aan de door u geschetste vervolging door de Revolutionaire Rechtbank geen geloof kon worden gehecht. Uw beroep bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie werd op 2 april 2007 verworpen. Op 26 juli 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan. In het kader van uw tweede asielaanvraag herhaalde u uw problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag had aangekaart. Ter staving van de door Z. (...) tegen u opgezette klacht legde u drie juridische documenten neer, waaruit blijkt dat u intussen onder meer voor ordeverstoring tot een onbepaalde gevangenisstraf werd veroordeeld. U legde tevens een kopie van de shenasnamehs (geboorteboekjes) van uw familieleden, een loonfiche van uw moeder T. M. (...) en een bewijs ter staving van de betalingen aan de (Iraanse) sociale zekerheid door uw vader A. B. (...) neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er ook bij uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er aan de door Z. (...) tegen u opgezette klacht geen geloof kon worden gehecht. U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze klacht tegen u kunnen opheffen. Aan de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde juridische documenten kan immers niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Naast het feit dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier, zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag is gebleken, niet het geval is, blijkt uit een doorgedreven onderzoek van het Commissariaat-generaal naar de authenticiteitswaarde van door Iraanse asielzoekers neergelegde juridische documenten dat valse juridische documenten frequent voorkomen. In dit verband is het opvallend dat u behalve van het handgeschreven document d.d. 11/09/1391 (1 december 2012) van geen enkel ander document het originele exemplaar kon neerleggen. Nochtans gaf u reeds in het kader van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 26 juli 2011 aan dat u het origineel van het document d.d. 23/1/1390 (12 april 2011) zou neerleggen (verklaring DVZ 2e AA, vraag 37). Gelet op het feit dat de bewijswaarde van kopieën a priori minimaal is – deze kunnen gemakkelijk gemanipuleerd worden –, werd u naar het origineel gevraagd. U beweerde aanvankelijk stellig dat u het origineel reeds had afgegeven (CGVS 2e AA, p. 4), hetgeen echter niet het geval is. U kreeg hierna bijkomend tien werkdagen de tijd om het originele exemplaar neer te leggen (CGVS 2e AA, p. 5; p. 9). Er dient echter vastgesteld te worden dat, hoewel de u toegekende termijn reeds ruimschoots is verstreken, u vooralsnog nagelaten heeft dit document neer te leggen en dat u evenmin aan het Commissariaat-generaal een plausible uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Ook van het door uw advocaat op het einde van uw gehoor neergelegde document d.d. 25/10/1389 (15 januari 2011) legde u vooralsnog geen origineel exemplaar neer. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij al deze (originele) documenten neerlegt die zijn asielrelaas enigszins staven. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit het document d.d. 11/09/1391 (1 december 2012) blijkt dat er een bijlage (met bijlagenummer 87B) aan het document werd toegevoegd. Ook dit document legde u niet neer. Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel dat er een bijlage was (CGVS 2e AA, p. 4), hetgeen, gelet op de duidelijke verwijzing naar een bijlage,

uiteraard geen steek houdt. Betreffende het enige origineel document dat u neerlegde is het overigens opvallend dat behalve de hoofding alles handgeschreven is, wat in het licht van de steeds verder doorgedreven digitalisering van de Iraanse justitie en in het licht van uw eerder neergelegde documenten, die allemaal met behulp van een computer werden opgesteld, geenszins aannemelijk is.

Voorts had u het tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag aanvankelijk slechts over twee juridische documenten (i.e. de documenten d.d. 23/01/1390 of 12 april 2011 en d.d. 11/09/1391 of 1 december 2012). Toen u op het einde van het gehoor gevraagd werd of u alle documenten die u had, had neergelegd, antwoordde u dat uw familie alleen deze [tot op dat moment tijdens uw gehoor besproken] documenten had gekregen; andere documenten waren er niet (CGVS 2e AA, p. 8). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat uw advocaat nog over een ander juridisch document d.d. 25/10/1389 (25 januari 2011) beschikte en dit op het einde van het gehoor kon neerleggen. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u het door uw advocaat ten tijde van het gehoor neergelegde document aan een vorige advocaat had afgegeven – dit document werd neergelegd in het kader van een regularisatieprocedure – en dat u lange tijd [in het kader van uw tweede asielaanvraag door de asielinstanties] niet werd opgeroepen (CGVS 2e AA, p. 9), hetgeen bezwaarlijk als een afdoende uitleg hiervoor kan worden beschouwd.

Daarnaast blijkt uit het document d.d. 25/10/1389 (15 januari 2011) dat er een vonnis werd geveld; uit dit document blijkt tevens dat, nadat het vonnis werd verstuurd, het dossier diende geklasseerd en gearhiveerd te worden. In dit opzicht komt het dan ook erg bevreemdend over dat er de jaren daarop door de Iraanse juridische instanties nog verschillende uitspraken werden gedaan, temeer daar uit niets blijkt dat de na 25/10/1389 (15 januari 2011) gevelde uitspraken uitspraken in beroep zouden betreffen: u had immers geen advocaat en uw familie gaat niet naar de rechtbank (CGVS 2e AA, p. 3). U legde in dit verband uit dat eerst het vonnis werd geveld waarbij u voor bepaalde feiten schuldig werd bevonden en dat daarna in een later vonnis de strafmaat werd bepaald; het grote tijdsverloop tussen de verschillende juridische documenten die allen met dezelfde zaak te maken hebben was volgens u te wijten aan het feit dat de Iraanse autoriteiten uw straf actueel wensten te houden (CGVS 2e AA, p. 3; p. 9). Gelet op het grote tijdsverloop tussen de verschillende documenten – het eerste document dateert van 25/10/1389 (15 januari 2011) en het laatste van 11/09/1391 (1 december 2012), i.e. ongeveer twee jaar later – en gelet op het feit dat in geen enkele van deze documenten de strafmaat vermeld werd, houdt uw rechtvaardiging hiervoor totaal geen steek. Gelet op uw beweerde veroordeling tot een gevangenisstraf – dit trachtte u te staven met drie documenten – is het overigens niet aannemelijk dat, zelfs al staat de straf niet vermeld in deze documenten, u zelfs niet eens op de hoogte was van de uiteindelijk door de Iraanse autoriteiten bepaalde strafmaat (CGVS 2e AA, p. 3), temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden er al in geslaagd was om via uw schoonbroer van gerechtelijke instanties informatie te krijgen (CGVS 2e AA, p. 7). Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich nauwkeurig informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn asielrelaas. Tevens is het opmerkelijk dat, ondanks uw expliciete verklaring dat de drie documenten inhoudelijk met elkaar in verband staan – de drie juridische documenten werden opgesteld ten gevolge van de valse klacht van Z. (...) tegen u – (CGVS 2e AA, p. 9), de op deze documenten vermelde (archieff- en dossier)nummers allemaal van elkaar verschillen en niet naar elkaar verwijzen. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat personen die in een juridische procedure zijn verwickeld een specifiek en uniek dossiernummer hebben. Hiermee kunnen ze onder meer de stand van de procedure opvolgen.

Tot slot kan er nog gewezen worden op het onaannemelijke feit dat het enige wetsartikel waarnaar in de door u neergelegde documenten, i.e. het artikel 25 van het Iraanse Strafwetboek (cf. document d.d. 11/09/1391 of 1 december 2012), enkel betrekking heeft op het al dan niet voorwaardelijk karakter van de straf, maar dat er in deze documenten geen andere verwijzingen naar het Strafwetboek, die uw veroordeling zouden kunnen rechtvaardigen, werden opgenomen. Volledigheidshalve kan er nog aangestipt worden dat het eerder eigenaardig overkomt dat er in de communicatie met de Iraanse juridische instanties naar u, als Iraniër, uw geboortedatum in (overigens foutief) Engels werd weergegeven (cf. document d.d. 23/1/1390 of 12 april 2011).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er aan de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Ook bij uw tweede asielaanvraag kan er bijgevolg nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde juridische problemen. Dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt overigens bijkomend uit een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u bij uw eerste asielaanvraag beweerde dat er door de Iraanse autoriteiten meer dan drie huiszoekingen (onder meer tijdens uw vlucht naar België) plaatsvonden (CGVS 1e AA d.d. 16 juni 2006, p. 20), had u bij uw tweede asielaanvraag slechts weet van één huiszoeking van 2004 tot 2014; toen was u nog in Iran. Na uw vertrek kenden uw familieleden geen problemen meer met de Iraanse autoriteiten (CGVS 2e AA, p. 6-8). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel

dat het al lang geleden is en dat uw familie u altijd zegt dat u zich geen zorgen moest maken (CGVS 2e AA, p. 8). Een afdoende uitleg hiervoor gaf u echter niet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan de identiteit en de nationaliteit van uw familieleden, zoals deze blijken uit de door u neergelegde shenasnamehs, wordt niet meteen getwijfeld. De door u neergelegde loonfiche van uw moeder en het betalingsbewijs aan de sociale zekerheid van uw vader zijn niet relevant voor de bespreking van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het bij haar eerste asielaanvraag voorgehouden asielrelaas. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 1 februari 2006 werd door verwerende partij bij beslissing van 5 september 2006 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling werd geweigerd. Het beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd verworpen.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de

vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt in haar verweer dat betreffende de door haar bijgebrachte documenten verwerende partij zich louter steunt op algemene beweringen en geen enkel authenticiteitsonderzoek heeft verricht van de aangedragen vonnissen, in het bijzonder van het ene vonnis dat in origineel werd neergelegd. Verwerende partij had dit vonnis op valsheid dienen te laten onderzoeken. Desbetreffend toont verwerende partij niet aan dat er in Iran ondanks de automatisering geen handgeschreven vonnissen meer bestaan. Tot slot werpt verzoekende partij op dat verwerende partij terecht kritiek uitoefent op de Iraanse Justitie.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorgaand betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn en dat frauduleuze documenten zowel in Iran als in België tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1). Verder dienen deze bemerkingen samen gelezen te worden met de vaststellingen van verwerende partij dat de bij het handgeschreven originele vonnis de bijlage ontbreekt – een bijlage die door verzoekende partij werd ontkend –, dat de bijgebrachte juridische documenten, hoewel allen betrekking hebben op de valse klacht van Z., verschillende dossiernummers bevatten en derhalve een specifiek dossiernummer ontbreekt (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3), dat het handgeschreven origineel vonnis wel verwijst naar artikel 25 van het Iraanse strafwetboek dat betrekking heeft op het al dan niet voorwaardelijk karakter van de straf (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 4), maar opvallend geen artikel van de strafwet vermeldt op grond waarvan de straf is bepaald en dat op een van de stukken de geboortedatum van verzoekende partij in het Engels wordt weergegeven en dan nog bovendien foutief. Deze concrete bevindingen betreffende alle door verzoekende partij bijgebrachte stukken worden zoals blijkt ondersteund door aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Uit voormelde bevindingen kan verwerende partij dan ook terecht besluiten dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkele moeite doet teneinde deze concrete bevindingen te weerleggen. Verder bevestigt de Raad de opmerking van verwerende partij dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij terecht kritiek uitoefent op de Iraanse Justitie oordeelt de Raad dat dit verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar nergens in de bestreden beslissing enige kritiek door verwerende partij wordt geuit op de Iraanse Justitie.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de overige motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het twee jaar uit elkaar liggen van de diverse documenten en de onaannemelijkheid van de hiertoe verschaft rechtvaardiging, met betrekking tot het niet in kennis zijn van de strafmaat en met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de huiszoekingen eveneens ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT